

Budost a bylost

Vezmeme-li vážně skutečnost, že vedle pouhých „hromad“ (agregátů) existují také v čase integrované události jako „celky“, musíme si klást otázku, jakým způsobem jsou k sobě vztaženy a spolu spjaty všechny „aktuální přítomnosti“, aby tak po celou dobu příslušného událostního dění vytvářely onen celek. A vedle toho tu je ovšem ještě další, základně důležitá otázka, jakým způsobem se vlastně celé událostné dění v každé chvíli (fázi) té či oné „právě aktuální přítomnosti“ k této aktuálnosti vztahuje, tj. jak je ta která aktuální přítomnost již minulá nebo ještě nenastavší „vtažena“ do onoho námi předpokládaného (a myšlenkově pokusně „míněného“) celku, či jak tedy je vždy znovu „při tom“, tedy přítomna či zpřítomněna, když právě jen jedna ze všech fází je v tu chvíli aktuálně přítomná. Když si tedy takto položíme otázku (či přesněji určitý spolu významově spjatý okruh otázek), znamená to, že také musíme náležitě odlišit „ontologický statut“ na jedné straně všech fází již proběhlých a minulých, tedy „bylost“ události, a na druhé straně oněch fází, k nimž ještě nedošlo, ale má nebo může teprve dojít, které teprve mají nastat (ale které eventuelně za určitých okolností nastat někdy nemusí a někdy dokonce nemohou, ačkoliv původně nastat „měly“), tedy její „budost“. A protože se vztah mezi bylostí a budostí události v každé aktuálně se uskutečňující fázi jejího dění proměňuje (a to nejenom tím, že právě se aktuálně uskutečňující fáze se jakoby přesouvá ze sféry bylosti do sféry budosti, přičemž aktuální přítomnost je výkonem tohoto přechodu), je třeba nejen znovu položit starou otázku, jak vlastně k tomuto „přechodu“ ve smyslu „vyjevování“ (či přesněji „ukazování“) dochází, ale především ji položit novým, perspektivnějším a co do dosahu či důsaznosti efektivnějším způsobem.

(Písek, 121022-1.)